

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ο Κώστας Σημίτης, Βουλευτής ΠΑ.ΣΟ.Κ. στη συζήτηση που έγινε στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά με θέμα "Οικονομία-Εισόδημα" μεταξύ άλλων αναφέρθηκε και στα εξής:

Η ελληνική οικονομία οδηγήθηκε το 1990 σε ύφεση, που συνδυάστηκε με απότομη έξαρση του πληθωρισμού, σοβαρή διόγκωση των ελλειμάτων του δημόσιου τομέα, διεύρυνση του ελλείματος του ισοζυγίου πληρωμών και αύξηση της ανεργίας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι όλα τα βασικά μεγέθη της οικονομίας παρουσίασαν χειροτέρευση στη διάρκεια του 1990...

- Το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν μειώθηκε το 1990 κατά μισό τοις εκατό (0,5%) περίπου ενώ το 1989 είχε αυξηθεί κατά 3,5% περίπου. Ιδιαίτερα το προϊόν της μεταποίησης παρουσίασε κάμψη σχεδόν κατά 3% το 1990, έναντι ανόδου 2,2% το 1989.
- Αυξητική τάση παρουσίασε και το ποσοστό ανεργίας.
- Ο πληθωρισμός επιταχύνθηκε φθάνοντας στο τέλος του 1990 το 22,8%, ποσοστό υψηλότερο κατά οκτώ μονάδες σε σχέση με το 1989.
- Το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών επιδεινώθηκε σοβαρά. Το ελλείμμα αυξήθηκε από 2,6 δισεκ. δολάρια το 1989 σε 3,6 δισεκ. δολάρια το 1990 (5,5% του ΑΕΠ).
- Οι καθαρές δανειακές ανάγκες του δημόσιου τομέα, σε ταμειακή βάση, ως ποσοστό του ΑΕΠ, αυξήθηκαν σε 19% από 18,3% το 1989 (υπενθυμίζω ότι ο προϋπολογισμός του Ιουνίου 1990 στόχευε στη μείωση του ποσοστού αυτού).
- Η χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης αποδεικνύει ότι τα μέτρα που πήρε η Κυβέρνηση από το Μάιο του 1990 και μετά με σοβαρή καθυστέρηση, ήταν ανεπαρκή και αναποτελεσματικά, αφού απέτυχαν στο να αναστρέψουν ή έστω να συγκρατήσουν την επιδείνωση των οικονομικών ανισορροπιών.
- Η Κυβέρνηση, κάτω από την πίεση της ανάγκης για την σύναψη του Κοινοτικού Δανείου ύψους 2,2 δισεκ. ECU, που αποφασίστηκε τον περασμένο Φεβρουάριο, μετά από εκτεταμένες διαβουλεύσεις με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει υιοθετήσει ένα τριετές πρόγραμμα (1991-1993) δημοσιονομικής εξυγίανσης και προσαρμογής της οικονομίας που προβλέπει τη μείωση των δανειακών αναγκών του δημοσίου τομέα σε 13% του ΑΕΠ το 1991 και 3% μέχρι το 1993. Παράλληλα επιδιώκεται μείωση του πληθωρισμού σε 17% στο τέλος του 1991 και 7% μέχρι το τέλος του 1993, με ταυτόχρονη μείωση του ελλείματος του ισοζυγίου εξωτερικών συναλλαγών σε 3% του ΑΕΠ.

- Κατά γενική εκτίμηση, οι φιλόδοξοι αυτοί στόχοι δεν είναι ρεαλιστικοί και δεσμεύουν κατά τρόπο ανεπίτρεπτο τα περιθώρια χειρισμών της μακροοικονομικής πολιτικής. Εξάλλου, η πραγματοποίηση όλων αυτών των στόχων ταυτόχρονα δεν φαίνεται να είναι δυνατή. Πολλοί από τους στόχους αυτούς δεν είναι συνεπείς μεταξύ τους, ούτε έχει γίνει ο προσδιορισμός του προσφορότερου συνδυασμού αλληλοσυμπληρούμενων μέτρων πολιτικής, που θα είναι συνεπή μεταξύ τους.

- Τα τελευταία δημοσιονομικά μέτρα δεν αντιμετώπισαν τις βασικές αιτίες ύπαρξης των μεγάλων ελλειμμάτων του δημόσιου τομέα (φοροδιαφυγή, παροχές, διορισμοί στο δημόσιο κλπ) και ο στόχος για τη μείωση των ελλειμμάτων του δημόσιου τομέα στο 13% του ΑΕΠ δεν έχει πιθανότητες επιτυχίας. Αντίθετα, με βάση τις μέχρι τώρα εξελίξεις, ο κίνδυνος μίας νέας αύξησης των ελλειμμάτων του δημόσιου τομέα το 1991 είναι ορατός.

- Η κατάσταση της οικονομίας εξακολουθεί να παραμένει κρίσιμη. Η οικονομική ύφεση βαθαίνει και δεν υπάρχουν ελπίδες ανάκαμψης στο ορατό μέλλον.

Είναι φανερό πως η Κυβέρνηση δεν έχει καταφέρει ακόμα να ελέγξει τις εξελίξεις και δεν είναι σε θέση να αναστρέψει την καθοδική πορεία της Οικονομίας. Μιά τέτοια κατάσταση έχει σημαντικές συνέπειες για το κλίμα εμπιστοσύνης και βλάπτει σοβαρά τη φερεγγυότητα της χώρας στο εξωτερικό.

Το οικονομικό πρόβλημα της χώρας έχει όχι μόνο οξύ και πειστικό χαρακτήρα, αλλά δημιουργεί κοινωνικές αδικίες και ανισότητες που έχουν πάρει διαστάσεις απαράδεκτες. Ολο σχεδόν το βάρος της οικονομικής σταθεροποίησης έχει εναποτεθεί στην εισοδηματική πολιτική. Νομίζω ότι είναι γενικά αποδεκτό ότι, κάτω από τις σημερινές συνθήκες και τους περιορισμούς που επιβάλλουν τα τεράστια ελλείμματα του δημόσιου τομέα, το κύριο βάρος της οικονομικής σταθεροποίησης πρέπει να το αναλάβει η δημοσιονομική πολιτική.

Κεντρικός στόχος πρέπει να είναι η μείωση των ελλειμμάτων του δημόσιου τομέα για δύο λόγους. Πρώτο, γιατί αποτελούν την κύρια πηγή των πληθωριστικών πιέσεων και της διεύρυνσης του ελλείμματος του ισοζυγίου πληρωμών. Δεύτερο, γιατί χωρίς την βαθμιαία αποκατάσταση οικονομικής ισορροπίας, χωρίς τη διασφάλιση οικονομικών και συναλλαγματικών πόρων, δεν μπορούμε να προωθήσουμε τις απαραίτητες μεταβολές στις δομές της οικονομίας. Χωρίς την προϋπόθεση αυτή δεν είναι δυνατό να προ-

χωρήσουμε στον κοινωνικό ή την κοινότητα μας